

дъски и съ двѣ джна, всрѣдъ едната джга бива по де-бела и издадена на която въ срѣдата има голѣма дупка за наливание, изливание, пиение; до нея по малка — *душникъ*, а отъ двѣтъ страни железни брънки за да се върже и носи на гърбъ.

Бъклица, гългжла, плоска, чотура, домашна по-трѣба — сждъ за вино, габровско или брашовско издѣлие, направа отъ издълбано съ стругъ дърво, или отъ двѣ издълбани плоски дървени коруби, слѣпени искусно, и отъ вънъ затъгнхти съ рѣмаци; оставено е горѣ само една дупка — уста, за вливане и пие-не вино. Бъклицата бива шарена, опасана съ мешинени шарени ивици. Бъклицата у селенитѣ е почетна сади-на; съ нея отиватъ на разни почетни обряди, като кръщение, годежъ, свадба, напълнена съ ройно вино, съ което черпятъ старцитѣ, гоститѣ. Съ пълна, обкичена съ вѣнче отъ цвѣтя, бъклица, деверътъ ходи отъ къща въ къща, да калесва (поканва, при-зовава) на свадба.

На палтѣ злата бъклица

Съ това ми вино червено,

Да калесами светаю Ивана,

Той да кръсти Млада ми Бога, колад. пе.

Бъклицата има до устата си малка дупка за ду-шникъ, и по това кога се пие изъ нея чувасе гласъ бѣкъ—, бѣкъ—, бѣкъ— а *гългжлата* нѣма душникъ, за това кога се пие, чува се гласъ гъл—гъл—гъл.

Бълникамъ, **расклащамъ**, **размѣщамъ**, силно дви-жа съдъ, въ когото има нѣкаква течность.

Кога ще пиешъ лѣкътъ, разбълникай го—раскла-ти силно съдълото, щото слѣзлата гъстина—утайка